

Temat: Narodziny państwa polskiego.

Początki państwa polskiego związane są z plemieniem Polan, jednym z grupy zachodniej plemion słowiańskich, które zamieszkiwały tereny Europy Środkowej. Polanie zdołali nie tylko zbudować organizację plemienną, ale stosunkowo szybko nawiązali kontakty ze światem chrześcijańskim. O historycznych początkach tych kontaktów zachowało się niezwykle mało informacji, poza imionami pierwszych członków dynastii piastowskiej, które i tak postrzegane są jako na wpół legendarne. Piast Kołodziej, Siemowit, Lestek i Siemomysł mieli dać początek dynastii, którą uważamy za odpowiedzialną za budowę państwa polskiego.

Pierwszym historycznie potwierdzalnym władcą państwa polskiego był Mieszko I, który jeszcze jako pogański władca utrzymywał kontakty z cesarzem Ottonem I, będąc jego trybutariuszem (lennikiem) z „ziemi na południe od ziemi Warty”. Dążąc do rozszerzenia swoich wpływów, Mieszko I pragnął podporządkować sobie tereny Pomorza Wschodniego i Zachodniego, co narażało go na walki z plemionami Wioletów, wspieranych przez niemieckich rycerzy-awanturników, z Wichmanem na czele. Mieszko I, poszukując sojuszników, zdecydował się w 965 roku wysłać poselstwo do Pragi, do księcia czeskiego Bolesława. W efekcie zawarto sojusz polityczny oparty na małżeństwie Mieszka I z księżniczką czeską Dobrawą, ale także na przyjęciu misji chrystianizacyjnej, na czele której stanął biskup misyjny ziem polskich — Jordan.

Małżeństwo Mieszka I i Dobrawy pozwoliło nie tylko na wsparcie dążeń władcy Polan do zdobywania nowych terenów, ale także umożliwiło pozyskanie Śląska, wniesionego do tego małżeństwa jako wiano czeskiej księżniczki.

Ukoronowaniem sojuszu stało się przyjęcie chrztu przez Mieszka I i jego dwór w 966 roku. Był to początek chrystianizacji ziem polskich, który miał trwać wiele lat. Biskup Jordan osiadł w Poznaniu, gdzie w 968 roku powstało pierwsze biskupstwo misyjne na ziemiach polskich.

Mieszko I, korzystając z sojuszu z Czechami, zdecydował się wreszcie dokończyć podbój ziem pomorskich, co naraziło go na konflikt z margrabią Marchii Północnej — Hodonem. Efektem tego konfliktu stała się wyprawa Hodona na Polskę i bitwa pod Cedynią w 972 roku. Zwycięstwo Mieszka I, okupione śmiercią jego brata Czcibora, pozwoliło mu zachować kontrolę nad wcześniej zdobytymi terenami. Sukces pod Cedynią był efektem nie tylko

dobrze przemyślanej bitwy i wykorzystania ukształtowania powierzchni (wąwóz), ale także posiadania przez Mieszka I drużyny, czyli utrzymywanych przez władcę wojów konnych (pancernych) i pieszych (tarczowników). Stanowili oni trzon jego sił, do których w każdej chwili dołączali wszyscy zdrowi mężczyźni zdolni do noszenia broni. Dla drużyny, ale i obrony swojego państwa Mieszko I rozwijał system grodów, zwłaszcza w zachodniej części państwa. Niestety, nie posiadał ich dość we wschodniej części, w efekcie czego nie zdołał obronić Grodów Czerwieńskich utraconych na rzecz księcia kijowskiego Włodzimierza I w 982 roku.